

P. v restauraci

P. právě obědval v restauraci, když k němu ~~vrchní~~ přistoupil vrchní, přísně se na něj podíval a řekl mu tichým a tajemným hlasem: „To, co máte na talíři, není na jídelním lístku.“

P. se ihned omluvil.

- Tedy, řekl v rozpacích, neobtěžoval jsem se podívat do jídelního lístku. Náhodně jsem si objednal kotletu, myslel jsem si, že ji mátetam je nebo, a když ne, tak snadno ji někde seženetam snadno najdeme něco podobného, ale byl jsem připraven si objednat zcela něco jiného, když kotlety nebudou. Číšník, ~~aniž by nevypadal vůbec jakkoli~~ překvapeně, odešel a za chvíli mi ~~jídloto~~ přinesl, a tady to máteje...

Přírozeně ~~za to~~ zaplatím, co bude třeba. Je to krásný kousek, to nepopírám. Bez váhání ~~za to~~ zaplatím. Kdybych to věděl, vybral bych si s radostí nějaké jiné maso nebo prostě vejce, v každém případě už ani nejsem hladový. Hned vám zaplatím.

Přesto se vrchní ani nepohnul. P. se cítil hrozně rozpačitě. Po chvílce opět vzhlédlzvedl oči... hm! StálNyní před ním stál před ním majitel restaurace.

P. se ihned omluvil.

- Nevěděl jsem, řekl, že ~~nejsou~~ kotlety nejsou na jídelním lístku. Nedíval jsem se na něj, protože jsem dosti krátkozraký, a když u sebe nemám cvikr, tak mi čtení mi vždy působí hroznou bolest. Objednal jsem si, co mi první přišlo na mysl, a spíš jsem doufal, že mi nabídnou něco jiného, než že bych měl na kotletu takovou chuť také, abych navnadil ostatní návrhy než jen vlastní chuť. Číšník, bezpochyby zamyšlený, se nedivilnehledal daleko, a přinesl mi jidlo, tohle a já se celý roztržitý do něj pustil dal do jídla, tak proto a nakonec... ale zaplatím vVám, když už jste tady.

Přesto se m Majitel restaurace se ale ani nepohnul. P. se cítil stále víc rozpačitě.

Jak mu podával bankovkušek, uviděl najednou rukáv uniformy; ~~ted' před ním stál před ním~~ policista ejní strážník.

P. se ihned omluvil.

- Přišel si sem trochu odpočinout. Najednou na něj zblízka někdo zakřičjel: „A pro pána? Co to bude...?“ – „NoAh, osminku piva,“ řekl. „A potom?“ křičel rozhněvaný číšník; spíš aby se ho zbavil: „Dobrá, tak jednou kotletu.“

Už na to skoro zapomněl Ještě si to ani nerozmyslel, když mu ji přinesli na talíři; a jak už ji tak měl prostě před sebou na mou duši, bylo to před ním...

- „Poslyšte, kdybyste se pokusil ~~urovnat~~ tuto záležitost urovnat, byl bych vVám velmi vděčný. Tady je něco pro Vás.“

A podal mu šek na sto 100 franků. Když slyšel, že se policista vzdalujeje se kroky, myslel si, že je vyhránouž sám. Ale najednou před ním stál policejní komisař.

P. se ihned omluvil.